

ἐνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Συνηθίσαμε νὰ μεταφράζουμε ἀπλῶς τὴ λέξη «Πάσχα» ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ γλῶσσα στὴν Ἑλληνικὴ, ποὺ σημαίνει «Διάβαση», χωρὶς νὰ ἐπιμένουμε στὴν ἔρμηνεία τοῦ νοήματος ποὺ κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ λέξη καὶ γι' αὐτὸ δὲν συνειδητοποιοῦμε τὸ βαθύτερο νόημά της, ἀφοῦ, τελικά, δὲν τὴν ταυτίζουμε μὲ ἓνα Πρόσωπο. Τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴν κατηγορηματικὴ του διατύπωση «Καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» (1 Κορ. 5,7), δὲν μᾶς ἀφήνει κανένα περιθώριο νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, γιατί τὸ Πρόσωπο Αὐτὸ εἶναι τὸ Κλειδὶ τῶν Μυστηρίων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Μὲ ἄλλα λόγια, «ἡ ζωὴ (ἡμῶν) κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ» (Κολ. 3,3) καὶ γι' αὐτὸ, χωρὶς τὸν Χριστό, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ γνωρίσει βαθειὰ τὴν ὑπαρξὴ του, νὰ ξεκλειδώσει τὰ στενάχωρα σπλάγχνα του, νὰ ἀξιοποιήσει τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἀποκτήσει τὴν πολυπόθητη εἰρήνη καὶ τὴν χαρά.

Τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ πολέμησε ἀπ' ἀρχῆς ὁ Διάβολος μὲ τὶς διάφορες αἱρέσεις, ποὺ ἔχουν ὅλες κέντρο καὶ σκοπὸ νὰ ἀλλοιώσουν καὶ νὰ νοθεύσουν τὸν Ἀληθινὸ Χριστό καὶ νὰ τὸν διδάξουν στοὺς ἀνθρώπους ἀλλοιωμέ-

νον, κάλπικον, πραγματικὸν «Ψευδόχριστον». Γι' αὐτό, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία παρουσιάζει συνεχῶς στοὺς πιστοὺς τὸ Ἀληθινὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ γιατί πρέπει ὅλοι μας νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι τὸ **Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ τὸ πρόσωπο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως** καὶ ὄχι, ὅπως πολλοὶ νομίζουν, τὸ πρόσωπο τοῦ καθενός μας.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση μας δὲν εἶναι ἀπρόσωπη, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ὁ καθένας μας νὰ τὴν λειτουργῇ μὲ τὸ τάχα δικό του πρόσωπο, **μὲ τὸν δικό του αὐθαίρετο τρόπο**. Μιὰ τέτοια ἀνθρώπινη φύση θὰ ἦταν κατὰρα, χωρὶς καμμιά προοπτικὴ σχέσεως καὶ ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους, χωρὶς προοπτικὴ ἐνότητος καὶ ἀγάπης, ἀφοῦ μὲ τὴν αὐθαιρεσίαν τους ποτὲ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ συμπέσουν καὶ νὰ συμπλεύσουν τόσες -ὄσες ἢ ἀνθρωπότητα- ἀνθρώπινες ὑπάρξεις.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση δὲν ἔχει ἀνθρώπινο πρόσωπο γιὰ νὰ μὴν ὑποτιμηθῇ. Γιατὶ ὑποτίμησή της θὰ ἦταν τὸ νὰ ὑποστασιάζεται σὲ κάθε ἀνθρώπινη ἀτομικότητα=μικρότητα. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἔχει Πρόσωπο, τὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὥστε νὰ ἀνυψωθῇ καὶ νὰ ἀξιοποιηθῇ στὸ ἔπακρον ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διατηρηθῇ αἰωνίως, ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς Λόγος, ποὺ εἶναι τὸ Πρόσωπό της, δὲν εἶναι θνητὸς ἀλλὰ ὡς φύσει Θεὸς ἔχει **«ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιπον»** (1 Τιμ 6,16).

Φαίνεται πὼς δὲν ἔχουμε δώσει ὅση θὰ ἔπρεπε σημασία στὴν διατύπωση τῆς Ἀγίας Γραφῆς ὅτι ὁ ἀνθρωπος πλάσθηκε **«κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καὶ ὄχι ὡς Εἰκόνα Θεοῦ**, γι' αὐτὸ καὶ κάνουμε συνεχῶς λόγο γιὰ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο σὰν νὰ εἶναι κάτι τὸ αὐθύπαρκτο, ἀνεξάρτητο καὶ μὲ δικαιώματα αὐθαιρεσίας καὶ διακινδυνεύσεως. Συγχέουμε τὸ **αὐτεξούσιο**, ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, μὲ τὸ πρόσωπο, ὅμως κάνουμε μεγάλο λάθος.

Ἐμεῖς οἱ ἀνθρωποι πλάσθήκαμε **«κατ' εἰκόνα Θεοῦ»**, κατ' εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, **«ὃς ἐστὶν Εἰκὼν Θεοῦ»** (2 Κορ. 4,4). Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς οἱ ἀνθρωποι, πλάσθήκαμε εἰκόνα τῆς Εἰκόνας, δηλαδή, **«κατ' εἰκόνα» «τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν· «ὃς ἐστὶν Εἰκὼν τῆς (τοῦ Πατρὸς) ἀγαθότητος, σφραγὶς ἰσότητος, ἐν ἑαυτῷ δεικνὺς τὸν Πατέρα»** (Μ. Βασίλειος).

Γιὰ νὰ μιλήσουμε ἀπλά, τελικὰ δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινο πρόσωπο ποὺ ἐκ φύσεως μᾶς ἀνήκει, ἀλλὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου ὡς Πρόσωπο-Ἐπίστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δίδει **«κατὰ χάριν»** πρόσωπο σὲ ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ μένουν ἐνωμένοι μαζί Του διὰ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θελήσεώς τους νὰ ἐνεργοῦν

τὴν ἀνθρώπινη φύση τους, ὅπως τὴν ἐνήργησε ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ Του. Μόνο αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἀναγνωρίζει, αὐτοὶ μόνο ἔχουν “πρόσωπο”, οἱ ἄλλοι μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστὸ γίνονται ἀπρόσωποι, ἀγνώριστοι καὶ γι’ αὐτὸ ὁ Θεὸς τοὺς λέει: «οὐκ οἶδα ὑμᾶς».

Ἄν ἐπιχειρήσουμε νὰ συναναστραφοῦμε νοερά τὸν Χριστὸ καὶ νὰ συζητήσουμε μὲ Αὐτόν, θὰ διαπιστώσουμε μέσα ἀπὸ τὰ ἱερά κείμενα, πού μᾶς ἐξασφαλίζουν αὐτὴ τὴ δυνατότητα, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε στὴ γῆ γιὰ νὰ παγιδευθῆ στοὺς περιορισμοὺς τῆς πεπτωκυίας φύσεώς μας καὶ νὰ παρασυρθῆ στὴν ἀνθρώπινη περιπέτεια τῆς διακινδυνεύσεως κάνοντας κατορθώματα ὡς ἄνθρωπος, ὅπως τὸν λανσάρουν κάποιοι σύγχρονοι θεολόγοι γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ ροπή τους στὸν “τυχοδιωκτισμὸ”, ὀδηγώντας τοὺς ἀνθρώπους σὲ μιὰ ἀτέρμονη καὶ ἐπικίνδυνη περιπέτεια. *« Ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε στὴ γῆ γιὰ νὰ ἀγωνισθῆ, οὔτε γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τίς δυνάμεις Του καὶ νὰ ἀναδειχθῆ τροπαιοφόρος καὶ νικητῆς. Ἦλθε ἐπὶ τῆς γῆς ἀναδεδειγμένος νικητῆς γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ. Ὅχι γιὰ νὰ διακινδυνεύσῃ ἀγωνιζόμενος κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς Του»¹.*

Ὁ Χριστὸς, ὅπως ὁμολογεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς συλλήψεώς Του στὴν κοιλία τῆς Θεοτόκου ἔνωσε στὸ Θεῖο Του Πρόσωπο τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ ἔτσι ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ «ἐξ ἄκρας συλλήψεως» ἐθεώθη. Δὲν γεννήθηκε πρῶτα ὡς ἀπλὸς καὶ κοινὸς ἄνθρωπος καὶ κατόπιν ἐνώθηκε μὲ τὴν ἀνθρωπίνη φύση Του ὁ Θεός, ὅπως πιστεύουν οἱ αἱρετικοί, ἀρνούμενοι νὰ ὀνομάσουν τὴν Παναγία μας Θεοτόκον, ἀποκαλώντας τὴν μόνο «Χριστοτόκον», ἀλλὰ ἦλθε ἐπὶ τῆς γῆς Θεάνθρωπος, μὲ ἐνωμένες στὸ Θεῖο Πρόσωπό Του καὶ τὴν Θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση, οἱ ὁποῖες μετέδιδαν τὰ ιδιώματά τους ἢ μία φύση στὴν ἄλλη.

Ὡς Θεάνθρωπος ὁ Χριστὸς, μὲ θεωμένη τὴν ἀνθρωπίνη φύση Του, δὲν υπέκειτο ἀναγκαστικὰ στὰ «ἀδιάβλητα ἀνθρώπινα πάθη» (=ἀκατηγόρητα πάθη, τὰ ὁποῖα αὐτὰ καθ’ ἑαυτὰ δὲν εἶναι ἀμαρτία ἀλλὰ τεκμήρια ἐλλείψεις θεώσεως καὶ συνεπῶς ἦσαν πρὸ Χριστοῦ ἐμπόδια γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν Ἀνάστασή μας ἀπὸ τὸν θάνατο), στὰ ὁποῖα ὑποκείμεθα ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι λόγῳ τῆς πτώσεώς μας ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Δηλαδή δὲν υπέκειτο ἀναγκαστικὰ ὁ Χριστὸς στὴν πείνα, στὴ δίψα, στὴν κόπωση, στὴν αἱμάτωση, στὸν θάνατο. Ὅμως, παρ’ ὅτι δὲν υπέκειτο σ’ αὐτὰ ἀ-

1. π. Βασιλείου Βολουδάκη, *Ὁ Χριστὸς ἀνθρώπων ἐπέκεινα*, Ἀθήνα 1990.

ναγκαστικά και υποχρεωτικά, τὰ ἐνήργησε κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ Του ὅποτε καὶ ὅσο ἤθελε, γιὰ νὰ προσλάβῃ ἐπάνω Του τὸ ἐπιτίμιό μας καὶ ἔτσι, ἐνῶ μέχρι τότε, ὅποιος ἄνθρωπος υπέκειτο στὰ «ἀδιάβλητα πάθη» ὀδηγεῖτο σταδιακὰ στὸν θάνατο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν υπῆρχε ἐπιστροφή καὶ ἀνάσταση, μὲ τὸ νὰ ἐνεργήσῃ ἐκουσίως τὰ ἀδιάβλητα πάθη μας ὁ Χριστὸς καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν νὰ φθάσῃ μέχρι τὸν θάνατο, ἀνοιξε γιὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος ὁ δρόμος τῆς ἀναστάσεως ἀφοῦ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κρατηθῇ «ὑπὸ τοῦ θανάτου ὁ Ἄρχηγὸς τῆς Ζωῆς»!

Συνεπῶς, τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔγκειται στὸ ὅτι νίκησε τὴν ἁμαρτία, ὅπως ἰσχυρίζονται πολλοί, υποβιβάζοντας τὸν Χριστὸ στὸ ἐπίπεδο τοῦ «ὑπὸ παθῶν ἐνοχλουμένου ἀνθρώπου», πού μὲ τὴν ἠθικὴ του νίκησε τὴν ἁμαρτία, ἀποπροσανατολίζοντας ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Ἀληθινὸ Χριστό, διότι ὁ Χριστὸς καὶ Ἀναμάρτητος ἦλθε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὡς Ἐνωμένος κατὰ τὴν ἀνθρωπίνη φύση Του, μὲ τὸ Θεῖο Του Πρόσωπο ἦταν ἀμετακίνητος πρὸς τὴν ἁμαρτία.

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ ἔγκειται στὴν ἄκρα Ταπεινώσή Του νὰ κενωθῇ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν Δόξα Του, μὲ τὸ νὰ γεννηθῇ ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νὰ κενωθῇ ἀπὸ τὶς ἰδιότητες τῆς ἀναμάρτητης ἀνθρωπίνης φύσεώς Του καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ ἀδιάβλητα πάθη μας.

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ ἔγκειται στὴν ἄφατη ἀγάπη Του γιὰ μᾶς, στὸν πόθο Του γιὰ τὴ σωτηρία καὶ Ἀνάστασή μας. Ὅτι γιὰ χάρη μας καὶ μόνο γιὰ χάρη μας, **χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιά ἀνάγκη**, ἔκανε γιὰ μᾶς τὰ πάντα. Γεύθηκε ἐκουσίως τὴν πείνα μας, τὴ δίψα μας, τὴν κούρασή μας, τοὺς πόνους μας, μάτωσε καὶ τελικὰ γεύθηκε τὸν θάνατο γιὰ νὰ μᾶς «ὀδοποιήσῃ τὴν ζωὴν», γιὰ νὰ κατασκευάσῃ δρόμο στὴν καρδιά τοῦ θανάτου, πού νὰ ὀδηγεῖ στὴν Ἀνάσταση καὶ στὴν Αἰώνια Ζωή. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας συνεχῶς τονίζει ὅτι **τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκούσιον**.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Διάβαση, πού λέγεται Πάσχα. Αὐτὴ εἶναι ἡ Διάβαση «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ζωὴν». Αὐτὴ ἡ Διάβαση εἶναι ὁ Χριστὸς, γι' αὐτὸ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παραγγέλλει «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ». Μόνο πατῶντας στὰ χνάρια τοῦ Χριστοῦ, μόνο πίσω ἀπὸ τὸν Χριστό, πίσω Του ἐπακριβῶς, ὅπως μὲ λεπτομέρειες μᾶς καθοδηγεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, θὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ Θανάτου καὶ θὰ νοιώσουμε τὴν ἀληθινὴ χαρά, πού τεντώνει τὸ συρρικνωμένο ἀπὸ τὴν κατάθλιψη στέρνο τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς μας.

Βαδίζοντας πίσω ἀπὸ τὸν Χριστό, δηλαδὴ ζῶντας τὴ Ζωὴ Του, δὲν

ΟΙ «ΑΠΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΕΙΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΕΣ ΜΑΣ

Ανθρωπότητα, όπως λένε αυτοί που ασχολούνται με τα σημεία των καιρών, από αυτή την καινούρια χιλιετία που διανύουμε, έχει βγει αστρολογικά από την εποχή του Ίχθύος και έχει μπει στην εποχή του Ύδροχόου. Η εποχή του Ίχθύος – όπως δηλώνει και το όνομα Ι.Χ.Θ.Υ.Σ. που είναι τα αρχικά του ονόματος του Χριστού – ήταν, λένε, η εποχή του θριάμβου και της επικράτησης του Χριστιανισμού. Η καινούρια εποχή, λένε, είναι η εποχή που η ανθρωπότητα απελευθερώνεται από κάθε είδους θρησκευτικότητα και δεισιδαιμονία, είναι η εποχή του θριάμβου του ορθολογισμού, της «έπιστήμης» και της αθεΐας.

Αυτή είναι – όπως ισχυρίζονται οι οίωνοσκόποι – με δύο λόγια ή προοπτική της νέας ιστορικής φάσης της ανθρωπότητας κι απ' αυτή τη θεωρία έχει έμποτιστεί όλη η σύγχρονη διάνοηση. Οί “φωτισμένοι” πνευματικοί ηγέτες δεν χάνουν την ευκαιρία να κομπάζουν πώς, επιτέλους ο σκοταδισμός του Χριστιανισμού έχει παρέλθει, κι οι άνθρωποι απελευθερώθηκαν πια από κάθε περιορισμό και κάθε ένοχη που τους δημιουργούσε ή Εκκλησία που δήθεν θέλει να τους ελέγχει. Κάτω λοιπόν οι ένοχές! Ζήτω το ελεύθερο βίωμα κάθε κακίας και διαστροφής.

Μέσα σ' αυτή την «απενοχοποίηση» των πάντων, έρχεται και η Παπική εκκλησία, όπως πάντα ακόλουθος της εποχής και όχι ηγέτης. Γιατί, δυστυχώς, ο ρόλος του «ακόλουθου» είναι συνυφασμένος με την ιστορική παρουσία της Παπικής εκκλησίας. Σε «σκληρούς» καιρούς, παρουσίασε σκληρό πρόσωπο. Σε απάνθρωπους καιρούς φάνηκε απάνθρωπη. Σε «προοδευτικούς» καιρούς θέλησε να γίνει «προοδευτική». Και τώρα, στον καιρό του Ύδροχόου, σπεύδει να «απενοχοποιήσει» κάθε μορφή προδοσίας του Θεού από την ανθρωπότητα.

Η πρώτη αρχή έγινε με τους Έβραίους. Ο Πάπας Παύλος ο ΣΤ' στη

υπάρχει τίποτα και κανείς να μας φοβίζει, αφού θάνατος πια δεν υπάρχει, «θάνατος ούκέτι κυριεύει».

Νά, γιατί τὸ Πάσχα εἶναι ὁ Χριστός. Νά, γιατί χωρίς να συζητήσουμε με τὸν Χριστό, χωρίς να ζήσουμε τὰ ἀδιάβλητα πάθη μας, τὴν πείνα μας, τὴ δίψα μας, τὴν κούρασή μας, τὴς πληγές μας, τοὺς πόνους μας καὶ τὸν θάνατό μας με τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ μας προσηλωμένα στὸν Χριστό, με τὴν καρδιά μας στὸν Χριστό, δὲν θὰ βροῦμε ποτέ, μὰ ποτέ, ἀνάπαυση!

π. Β.Ε.Β.

Βατικάνειο Σύνοδο ἀπάλλαξε τὸ γένος τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν ἐνοχή τους γιὰ τὴ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς ἀπάλλαξε ἄραγε κι ἀπ' τὴν ἐλεύθερη καὶ σαφέστατη ἀποδοχή τῆς ἐνοχῆς τους: «τὸ αἷμα Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν»; Κι ἂν ναί, μὲ ποιὸ δικαίωμα; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ ἀκυρώσει τὴν ἐλεύθερη καὶ συνειδητὴ ἐπιλογή ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ καὶ ἑνὸς λαοῦ; Κι ἀπὸ πότε ὁ Πάπας ἔγινε πνευματικὸς ἡγέτης τῶν Ἑβραίων ὥστε νὰ «λύνει» τὶς ἁμαρτίες τους;

Τώρα, μετὰ τοὺς Ἑβραίους, ἡ πρόσφατη «τάση» τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας εἶναι νὰ ἀπενοχοποιήσει καὶ τὸν Ἰούδα. Κι αὐτὸς δὲν ἔφταιγε. Κι αὐτὸς δὲν κατάλαβε. Κι αὐτὸς παρασύρθηκε. Κι αὐτὸς δὲν ἦταν ἐνοχος. Τελικά, ὁ μόνος ἐνοχος εἶναι ὁ Χριστός, πού ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς ἐνοχλήσει, νὰ μᾶς ταράξει καὶ νὰ μᾶς δημιουργήσει ἐνοχές. Εὐτυχῶς ὅμως, μπήκαμε στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου καὶ τώρα ὅλα μας τὰ προβλήματα θὰ λυθοῦν κι ὅλες οἱ ἐνοχές θὰ φύγουν!...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς, ἡ Παπικὴ ἐκκλησία, «ἀπενοχοποιῶντας» τοὺς σταυρωτὲς καὶ τὸν προδότη τοῦ Κυρίου μας –πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ Κύριός της– ἐξορκίζει στὴν πραγματικότητά τις δικές της ἐνοχές γιὰ τὴ δική της προδοσία. «Τρεῖς εἶναι οἱ πτώσεις τοῦ ἀνθρώπου: τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Πάπα», γράφει ὁ μέγας ἀσκητὴς καὶ φιλόσοφος τοῦ καιροῦ μας, ὁ π. Ἰουστίνος Πόποβιτς.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ Παπικὴ ἐκκλησία. Ὅλοι μας, τὶς ἐνοχές μας καὶ τὶς προδοσίες μας θέλουμε νὰ πνίξουμε ὅταν ἀμνηστεύουμε καὶ ἀνεχόμαστε κάθε συκοφαντία ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ κι ὅταν θαυμάζουμε τοὺς τόσο «προοδευτικὸς» διανοητὲς πού ἔχουν ξεπεράσει τὴν πίστη στὰ «ἀπολιθωμένα παραμύθια». Γιατὶ ὅλοι μας, ἂν γυρίσουμε πίσω καὶ κυττάξουμε μὲ εὐλικρίνεια τὴ ζωὴ μας, θὰ βροῦμε τὴ στιγμή –ἢ τὶς στιγμὲς- πού ὑπῆρξαμε καὶ προδότες καὶ σταυρωτὲς τῆς Ἀλήθειας, πού ὑπῆρξαμε «δοῦλοι καὶ δόλιοι», πού ὑπῆρξαμε «φίλοι καὶ διάβολοι».

Ἐπειδὴ ὅμως χρειάζεται γενναϊότητα καὶ τιμιότητα γιὰ νὰ κυττάξει κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του κατάματα –κι ἐμεῖς, δυστυχῶς, μόνο γενναῖοι καὶ τίμιοι δὲν εἴμαστε– γι' αὐτὸ πιστεύουμε πὼς, μπερδεύοντας τὰ πράγματα μὲ τέτοιο τρόπο πού νὰ μὴν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ ἀρχὴ καὶ τέλος, κάπου θὰ ξεφύγουμε, κάπου θὰ γλιτώσουμε, κάπου θὰ βροῦμε κι ἐμεῖς τὴν «ἀπενοχοποίησή» μας! Κι ὠστόσο, ἡ προδοσία ἐδραιώνεται μέσα μας καὶ στὸν κόσμον μας.

Τὸ ὅτι τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀπέχθεια τοῦ καιροῦ μας στρέφεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον στὸ Χριστό, φαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι, ὁ τόσο ἀνεκτικὸς σὲ κάθε εἶδους προσβολὴ καὶ βλασφημία Του καιρὸς μας, δὲν εἶναι καθόλου ἀνεκτικὸς καὶ «ἀπενοχοποιητικὸς» σὲ θέματα πού ἡ κοινὴ γνώμη ἔχει σὺν ταμπού. Ὁλοφάνερο παράδειγμα τῆς ἀνελέητης λογοκρισίας πού οὐσιαστικὰ ὑπάρχει στὶς γνώμες καὶ τὶς ἀπόψεις εἶναι ἡ καταδίκη ἑνὸς γνωστοῦ

ιστορικοῦ καὶ συγγραφέα σὲ φυλάκιση, γιατί τόλμησε νὰ ἔχει μιὰ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν γενικὰ ἀποδεκτὴ ἄποψη γιὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τοὺς Ναζί. Στὴ «φωτισμένη» ἐποχὴ μας, στὴν καρδιά τῆς «ἀπελευθερωμένης» ἀπὸ κάθε προκατάληψη Εὐρώπης, μπῆκε ἄνθρωπος φυλακὴ γιὰ τὶς ἀπόψεις του! Τὸ εὐκολώτερο πράγμα θὰ ἦταν νὰ ἀντιμετωπιστοῦν οἱ ἱστορικὲς του ἀνακρίβειες μὲ τὰ ἀδιάσειστα στοιχεῖα ποὺ καταδεικνύουν τὴν πραγματικότητα. Θὰ μπορούσε νὰ φανερωθεῖ σὲ ὅλους ὁ καθόλου ἀξιαγάπητος χαρακτήρας του κι ἡ πολιτικὴ σκοπιμότητα ποὺ τοῦ στερεῖ τὴν ἀμεροληψία ἐνὸς καλοῦ ἱστορικοῦ. Θὰ μπορούσε νὰ ἀποδειχτεῖ πέρα ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία ὅτι εἶναι κακὸς ἐπιστήμονας καὶ νὰ χάσει τὸ κῦρος καὶ τὴ φήμη του. Ἀλλὰ νὰ μπεῖ φυλακὴ ἄνθρωπος γιὰ τὶς ιδέες του τὴν ἐποχὴ τῆς ἀπενοδοποίησεως τῶν κλασσικῶν καὶ ὀλοφάνερων παραδειγμάτων φθόνου καὶ δόλου καὶ προδοσίας, εἶναι ἡ θλιβερότερη ἀπόδειξη τῆς ψευτιάς καὶ τῆς ὑστεροβουλίας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπ' τὴν «προοδευτικὴ» καὶ «φωτισμένη» καὶ «ἀπελευθερωμένη» ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου μας.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ μόνο καινούριο κατόρθωμα τοῦ κόσμου μας εἶναι πὼς πέτυχε νὰ ἀνακατέψει τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ ψέμμα τόσο περίτεχνα, ὥστε σχεδὸν κανεὶς νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὰ ξεχωρίσει. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπίτευγμά μας. Ἡ ἐποχὴ μας, εἶναι ἴσως ἡ μοναδικὴ ἐποχὴ στὴν ὁποία ἡ καθαρὴ φωνὴ φοβᾶται τὴ βρωμιὰ. Γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ σώσεις ἓνα διαμάντι ἀπὸ τὸν ὑπόνομο χωρὶς νὰ λερώσεις τὰ χέρια σου! Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐπιβεβαιώνεται τὸ ρητό: «μὴν τὰ βάλεις ποτὲ μ' ἓνα ψεύτη. Θὰ σὲ ρίξει στὸ ἐπίπεδό του καὶ θὰ σὲ νικήσει λόγω πείρας»!

Σὲ ἓνα μόνο ἔπεσαν μέσα οἱ οἰωνοσκόποι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου. Πράγματι μπήκαμε στὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι διαλέγουν καὶ ἀγαποῦν τὸν Ἰούδα ἀντὶ γιὰ τὸ Χριστό. Γιατὶ ὁ χαρακτήρας καὶ ὁ τρόπος καὶ ἡ ψυχοσύνθεση τοῦ Ἰούδα εἶναι πολὺ πιὸ γνωστὰ καὶ κατανοητὰ καὶ οἰκεῖα ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ ἡ πολυπλοκότητα καὶ ἡ διαστροφή μᾶς ἔχουν γίνει δευτέρη φύση, ἐνῶ ἡ εὐθύτητα καὶ ἡ ἀπλότητα καὶ ἡ καθαρὴ φωνὴ μᾶς εἶναι πράγματα ξένα καὶ ὄχι ἐπιθυμητά.

Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς εἶναι ξένος στὸν κόσμον μας. Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ νὰ λέει καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου, ὅ,τι ἔλεγε καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰχθύος: «ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ καὶ ἀναμέσον τρίβων δικαιοσύνης ἀναστρέφομαι ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπαρξιν καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν.»

N. B.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

I. ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΑΪΩΝ

Πρωΐ : Ήναρξη Όρθρου 7⁰⁰ π.μ.
Άπόγευμα : Άκολουθία Έσπερινοϋ 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : Άκολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ

Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
Άπόγευμα : Μ. Άπόδειπνον 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : Άκολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΤΡΙΤΗ

Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
Άπόγευμα : Μ. Άπόδειπνον 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : Άκολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ

Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
Άπόγευμα : Άκολουθία Εϋχελαίου 5³⁰ μ.μ.
Βράδυ : Άκολουθία Ή. Νιπτήρος 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΠΕΜΠΤΗ

Πρωΐ : Α΄ Θ. Λειτουργία στο Παρεκκλήσιο
τοϋ Άγίου Νεκταρίου 6³⁰ - 8³⁰
: Β΄ Θ. Λειτουργία στον Ναο τοϋ
Άγίου Νικολάου 8⁰⁰ - 10³⁰
Άπόγευμα : Άκολουθία τῶν Άγ. Παθῶν . 6³⁰ μ.μ.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Πρωΐ : Άκολουθία τῶν Μ. Όρῶν 8⁰⁰ π.μ.
: Έσπερινός Άποκαθηλώσεως: 10⁰⁰ π.μ.
Βράδυ : Άκολουθία Έπιταφίου 7⁰⁰ μ.μ.
Έξοδος Έπιταφίου 9¹⁵ μ.μ.

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ

Πρωΐ : Θ. Λειτουργία 8⁰⁰ - 10³⁰

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ Βράδυ : Ἀκολουθία Ἀγίου Φωτός: **11 μ.μ**

Ὁρθρος Ἀναστάσεως : **12 μ.μ** τὰ μεσάνυκτα

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ὁρθρου ἡ Ἀναστάσιμη Θ. Λειτουργία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΣΧΑ Ἀπόγευμα : Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης **6³⁰ μ.μ.**

ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7¹⁵ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ: Θὰ τελεσθῆ Μία Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

**Ολοθερμες ευχες απο τους ιερεις, το εκκλησιαστικο συμβουλιο,
τους συνεργατες μας και το προσωπικο του ναου μας
για μια πραγματικη ανασταση και ψυχικη αναταση ολων μας.**

Λόγια “χριστιανικῆς” παράνοιας

«ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΜΟΥ»!

«**Τ**ὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ εἶναι τίποτα μπροστὰ στὰ δικά μου»! Αὐτὰ τὰ ὑβριστικά λόγια μοῦ εἶπε πρόσφατα ἕνας ὑπερήλικας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε λόγω τοῦ γήρατος κάποια προβλήματα υγείας, ἀλλὰ τίποτε τὸ σοβαρό. Καὶ μάλιστα μοῦ τὰ εἶπε ὡς ἀπάντηση σὴν ἐρώτηση, τί κάνει. Ἐννοοῦσε μὲ τὴν φράση του αὐτὴ ὅτι πονάει καὶ ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ τὸν Χριστό, μὲ τὴ βαθειὰ αἴσθηση, ὅτι ἐξ αἰτίας “τῶν παθῶν” του ἔχει ἤδη δικαιωθῆ.

Αὐτὰ δείχνουν μιὰ ἄνευ ἐπιγνώσεως υἰοθέτηση κάποιων ἐντολῶν τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ὅμως περαιτέρω ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ τέτοια στάση εἶναι γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία παντελῶς ξένη καὶ μᾶς θυμίζει τὴν τακτικὴ τοῦ Ἰούδα, τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων καὶ μερικῶν δυτικῶν μοναχικῶν ταγμάτων, ὅπου ἡ κακοπάθεια γίνεται αὐτοσκοπός.

Στὸ βιβλίο τοῦ προσφάτως κοιμηθέντος ἐναρέτου μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου μὲ τίτλο «Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς», διαβάζουμε πῶς ἐξηγεῖ ἕνας ἅγιος Γέρων τὸ πῶς πρέπει νὰ μετέχουμε στὰ Πάθη τοῦ Κυρίου: “Συνεσταύρωμαι, μοὶ ἔλεγε πολλάκις. Ὁ γέρων ἀνέπνεεν «Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον». ὦ, ὁ Σταυρός! Διὰ τὸν φίλον μου Ἐρημίτην ἦτο ὁ μοναδικὸς ἔρωσ. Πόσα μοὶ ἔλεγε περὶ τοῦ Σταυροῦ! Ἡ μυστικοπαθὴς λατρεία τοῦ Ἐσταυρωμένου τὸν ἐβύθιζεν εἰς ἐκστασιασμούς. Μοὶ διηγεῖτο μίαν ἐσπέραν διὰ κάποιον ἐρημίτην, ὅστις τιμᾶται ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὡς ἅγιος, ὅτι ἡ περιπαθὴς ἀγάπη του πρὸς τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ ὁ διάπυρος πόθος του νὰ συμμετάσχη εἰς τὸ πάθος Του, τὸν ἔκαμνον νὰ ὀδυνᾶται νοερῶς τόσον, ὥστε εἰς μὲν τὸ μέτωπόν του εἶχον σχηματισθῆ ἴχνη τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου τοῦ Κυρίου, εἰς δὲ τὰς χεῖρας του καὶ τοὺς πόδας του οἱ τύποι τῶν ἡλῶν, εἰς τὴν πλευρὰν του δὲ τὸ τραῦμα τῆς λόγχης. Τὰ ἴχνη αὐτά, συνέχισεν ἀργὰ ὁ γέρων, λέγουν, ὅτι τὰ εἶδον οἱ συνασκηταὶ του, ὅταν ὁ Ἐρημίτης ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ... Καὶ ἐσιώπησεν. Ἐγὼ ἐξεπλάγην. – Γέροντα, ἐτόλμησα, σεῖς πιστεύετε ὅτι... – Ὁχι, εἶπεν, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, εἰδικῶς διότι παρεμβάλλεται τὸ δόγμα. Εἰς περίπτωσιν ὅμως ὀρθοδόξου, διατὶ νὰ μὴ τὸ πιστεύσω; – Ἀλλὰ διατὶ μοῦ τὸ εἶπατε αὐτό; Παρετήρησα.”(σελ. 183). Καὶ λίγες

σελίδες παρακάτω: “Ἡ πρὸς ἐμὲ διήγησις ὑπὸ τοῦ Ἐρημίτου Νικοδήμου, περὶ ἑνὸς ἀσκητοῦ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι λίαν ἐκφραστικὴ τοῦ πνεύματος τῶν Μοναχῶν τῆς... Ὁ ὑπερτονισμὸς, λοιπόν, τοῦ γεγονότος τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, μὴ δυνηθείσης νὰ προσαχθῇ ἐπέκεινα τούτου, πρὸς τὸν θρίαμβον διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν Ἀνατολικήν, ἡ ὁποία ἐνατενίζει καθαρῶς πρὸς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον κατηύγασεν «οὐρανὸν καὶ γῆν καὶ τὰ καταχθόνια» προκαλεῖ βεβαίως καὶ ἀνάλογα βιώματα. Ἐντεῦθεν τὰ ὀδυνηρὰ ἐκδηλώματα τοῦ Φραγκίσκου τῆς Ἀσίζης, τοῦ Ἰωακείμ τῆς Φλόρας, τοῦ Ἰγνατίου Λογιόλα, τοῦ Βερνάρδου τοῦ Κλερβῶ, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ καὶ ἄλλων δυτικῶν Μυστικιστῶν, οἱ ὁποῖοι «συνέπασχον» μὲ τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ πάσχοντα Χριστόν, προαχθείσης τῆς ὀδυνηρότητος ταύτης μέχρι σημείου αὐτοβασανισμοῦ καὶ θρησκευτικῆς φρενίτιδος ὀλοκλήρων ὁμάδων, διασχιζουσῶν τὰς ὁδοὺς τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀπειλουσῶν τὴν δημόσιαν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἠθικὴν... Εἶναι δὲ ἐμφαντικὸν τῆς ψυχολογίας τῶν Δυτικῶν, ὅτι καὶ ὁ Ἐρρίκος ὁ Γ΄ τῆς Γερμανίας ἐμαστιγοῦτο εἰς ἐπισήμους τελετὰς πρὶν φορέσῃ τὸ στέμμα του»! (σελ. 199)

Διαβάζοντας αὐτὰ μᾶς φαίνονται ὑπερβολικὰ καὶ ἀποκρουστικά. Κι’ ὅμως, ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε καινούργιος οὔτε περιορίζεται τοπικά. Τὸ πνεῦμα τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων καὶ ἡ παραφροσύνη τῶν Δυτικῶν ἔχουν εἰσχωρήσει καὶ στὸ δικό μας χῶρο.

Χωρὶς ἀκόμα νὰ τὸ κάνουμε διδασκαλία, βιώνουμε τὸ ἀδιέξοδο. Ἐχουμε ἀναπτύξει μιὰ ἰδιόμορφη “αὐτάρκεια”, ἡ ὁποία σὲ κάθε ἄλλη ἐποχὴ μόνο ἐγῶισμὸς θὰ μπορούσε νὰ ὀνομασθῇ. Ἐμεῖς ξέρουμε δὴθεν ἀκριβῶς, τί καὶ σὲ ποιά ποσότητα μᾶς χρειάζεται. Ἐμεῖς καθορίζουμε πότε καὶ πόσο πρέπει νὰ νησιέψουμε, καὶ ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ μάθῃ ὁλος ὁ κόσμος γιὰ τὴ νηστεία μας.

Δυσκολευόμαστε, ἄλλος λιγώτερο, ἄλλος περισσότερο, νὰ βιώσουμε στὶς Ἰ. Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ γεγονότα τῶν παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἐπειδὴ μᾶς ἔγινε ξένη ἢ χαρμολύπη τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀντιθέτως παρακολουθοῦμε μὲ πολὺ μεγαλύτερη εὐκολία τὶς δυτικοῦ τύπου ἀναπαραστάσεις τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, ἐπειδὴ αὐτὲς ἐπιδρῶν κατ’ εὐθείαν στὰ ἀρρωστημένα συναισθήματά μας, καὶ τὸ βασικότερο: Μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ κάθε ἐνοχὴ καὶ εὐθύνη. Ἡ εἰκόνα τῶν κακῶν εἶναι πολὺ ἔντονη, καὶ αὐτὸ μᾶς ἐξυπηρετεῖ.

Στὸ ἴδιο πνεῦμα ἐντάσσεται τὸ ἔθιμο τῆς καύσεως ὁμοιώματος τοῦ Ἰούδα σὲ μερικοὺς τόπους. Ἀλήθεια, σὲ τί διαφέρει ἡ νοοτροπία μας

αὐτὴ ἀπὸ τὴν φιλοσοφία - ἰδεολογία τοῦ Νίτσε, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖ τοὺς Ἑβραίους ὅτι μὲ τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ σκότωσαν τὸν Θεό, καὶ ὅτι λόγῳ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἡνία, νὰ γίνῃ ὑπεράνθρωπος;

Μόνο ἂν δεχθῆ κάποιος, ὅτι ὁ Χριστὸς πέθανε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὡς “ψιλὸς” ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ βάλῃ τὸν ἑαυτό του στὴ θέση τοῦ Κριτῆ Του καὶ νὰ καθορίζῃ, πόσα καὶ ποιά ἔργα καὶ πόσος πόνος τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ δικαιώσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ξεπεράσῃ ἀκόμα καὶ τὸν Χριστό.

Ἄλλὰ σὲ τέτοιους ἀνθρώπους ἀπαντᾷ ὁ λησιῆς: «οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως, ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε» (Λουκ. κγ', 40-41).

Δυστυχῶς μᾶς εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι χωρὶς τὸν Χριστὸ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα, καὶ ὅτι δὲν ζοῦμε πραγματικά, ἂν δὲν ζεῖ μέσα μας ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ ἡ ἀνωτέρω φράση τοῦ ἠλικιωμένου ἐκείνου ἀνθρώπου ἐκφράζει τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας.

“Προσκυνοῦμέν Σου τὰ πάθη, Χριστέ, δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν Σου Ἐνάστασιν!”

π. Γεώργιος Χάας

ΕΘΝΟΡΙΑΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2006

Ἡ Ἐκκλησία μας καὶ πάλι μᾶς καλεῖ στὴν αἰμοδοσία ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας, πού πάσχουν ἀπὸ ποικίλες ἀσθένειες καὶ χρειάζονται μετάγγισι αἵματος, ἄλλοι περιστασιακὰ καὶ ἄλλοι μακροχρόνια.

Ἡ αἰμοδοσία δὲν μᾶς στοιχίζει τίποτα. Ἀντίθετα, μᾶς ὠφελεῖ ποικιλοτρόπως. Καὶ προσφέρουμε πολύτιμο γιὰ τὴ ζωὴ ἀγαθὸ στοὺς συναθρώπους μας καὶ ἐμεῖς ἔχουμε τὴν δυνατότητα νὰ πληροφορηθοῦμε γιὰ τυχὸν ἀσθενείες μας, πού δὲν γνωρίζουμε, ἐφ' ὅσον γίνεται ἀνάλυση στὸ αἷμα μας προτοῦ δοθεῖ στὲ ἀσθενεῖς.

Νὰ σπεύσουμε, λοιπόν, ὅσοι ἔχουμε τὴν δυνατότητα, νὰ προσφέρουμε λίγο αἷμα ἀγάπης στὴν Ἐθνοριακὴ μας Αἰμοδοσία. Ἔτσι θὰ νοιώσουμε πιὸ κοντὰ στοὺς συναθρώπους μας αὐτὸ τὸ Πάσχα.

ΩΦΕΛΕΙ, ΑΡΑΓΕ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ;

Θυμάμαι πέρυσι τέτοια εποχή, παραμονές της Μεγάλης Έβδομάδας, μιὰ μητέρα, ὄχι καὶ πολὺ σχετικὴ μὲ τὴν Ἐκκλησία, παραπονιόταν γιατί ἡ κόρη της, μαθήτρια τῆς Γ΄ Δημοτικοῦ, θὰ πῆγαινε μὲ τὸ σχολεῖο της στὴν Ἐκκλησία καὶ ἔπρεπε νὰ δώσει μιὰ μικρὴ μάχη τὸ πρῶτὸ πρὶν φύγει ἢ μικρὴ, νὰ τὴν πείσει ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κοινωνήσει, γιατί ἀφ' ἑνὸς δὲν εἶχε νηστεύσει τὴν προηγούμενη μέρα καὶ ἀφ' ἑτέρου εἶχε φάει πρῶινό! *«Μὰ τί λὲς μαμά! Ἡ δασκάλα μας εἶπε ὅτι εἴμαστε παιδάκια καὶ δὲν πειράζει! Ὅλη ἡ τάξη μας κοινωνεῖ κάθε φορὰ πού πᾶμε στὴν Ἐκκλησία ἐκτός ἂν κάποιος ἔχει εἰδικὸ λόγο»!*

Ἐγινε μόδα, λοιπόν, σήμερα καὶ ἡ Θεία Κοινωνία, ὅπως καὶ μιὰ σειρὰ ἄλλα πράγματα, πού καθιερώθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀναγνωρίζουν στὸν ἑαυτό τους τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν ἀποψη ἀκόμα καὶ γιὰ θέματα ἄγνωστα σ' αὐτούς!

Ἄν, ὅμως, πάει ἕνας γονιὸς στὸ σχολεῖο καὶ κάνει εὐγενικὰ καὶ διακριτικὰ μιὰ ἐρώτηση στὸ δάσκαλο ἢ στὴ δασκάλα τοῦ παιδιοῦ του γιὰ κάποιο θέμα πού ἀφορᾷ στὴν διδασκαλία, ὁ ἐκπαιδευτικὸς ἀμέσως παίρνει ὕφος εἰδικοῦ καὶ ἀπαντᾷ στὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα: *«μὴν ἀσχολεῖστε ἐσεῖς μὲ τὸ πῶς θὰ μάθει τὸ παιδί σας. Αὐτὸ εἶναι δική μας δουλειά»!* Καί, ὕστερα, ἔλαφρῶς θιγ-μένος, πού κάποιος τόλμησε νὰ ρωτήσῃ κάτι (φαντάσου νὰ ἔκανε καὶ ὑπό-δειξη!), συνεχίζει δίνοντας μιὰ σειρὰ ἀπὸ συμβουλὲς στοὺς γονεῖς γιὰ τὸ πῶς θὰ συμπεριφερθοῦν στὸ παιδί τους καὶ πῶς θὰ τὸ βοηθοῦν στὰ μαθήματα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος δάσκαλος ἢ δασκάλα, πού, ὄχι μόνο δὲν «σηκώνει» ὑποδείξεις στὴν δουλειά του ἀλλὰ οὔτε ἀπλὲς ἐρωτήσεις, ἀναλαμβάνει τὸ δύσκολο καὶ βαρὺ ἔργο τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ πνευματικοῦ καὶ δίνει ἄδεια στὰ παιδιά νὰ κοινωνοῦν ὅποτε θέλουν καὶ ὅπως θέλουν! Μοῦ κάνει τρομερὴ ἐντύπωση τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς ἀναγνωρίζονται οἱ εἰδικοί, ἐνῶ στὴν Ἐκκλησία ὁ καθένας μπορεῖ νὰ γίνῃ εἰδικὸς καὶ νὰ μιλάει γι' αὐτὴν καὶ νὰ παρέχει καὶ συμβουλές, ἄσχετα ἂν ἡ ζωὴ του δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία!

Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία τελικά; Ἕνας τόπος αὐθαιρεσίας, πού ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τροποποιεῖ τὶς ὁδηγίες Της κατὰ πῶς τὸν βολεῖ; Μία ἰδεολογία πού ὁ καθένας τὴν προσαρμόζει στὴν νοοτροπία του; Μιὰ συνήθεια πού πρέπει νὰ τὴν ἐντάξουμε στὴν ζωὴ μας γιὰ νὰ ξεορκίσουμε τὸ κακό; Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἂν δὲν εἶναι ὁ τρόπος πού ὁ Θεὸς θέλει νὰ ζοῦμε;

Ἀναρωτιέται, λοιπόν, κανεὶς: Σὲ τί βοηθᾷ τὰ παιδιά μας ὁ σχολικὸς ἐκκλησιασμός; Κατ' ἀρχὴν, πρῶτοι οἱ δάσκαλοι βαριοῦνται μέσα στὴν Ἐκ-

κλησία, συζητοῦν πολλές φορές μεταξύ τους δίνοντας τὸ παράδειγμα τῆς ἀσέβειας στὰ παιδιά ἢ πολλές φορές ἐκφράζονται καὶ ἀρνητικὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία μπροστὰ στὰ παιδιά, περνῶντας τους τὸ μήνυμα ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκδήλωση εἶναι μὲν μιὰ ὑποχρέωση τοῦ σχολείου σὰν τὶς ἐκδρομές, ὄχι ὅμως τὸ ἴδιο εὐχάριστη! Ὅπως πηγαίνουν στὰ μουσεῖα, στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις, στοὺς περιπάτους θὰ πρέπει νὰ πηγαίνουν καὶ στὴν Ἐκκλησία! Ἐπιπλέον, δὲν εἶναι λίγοι καὶ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ ποὺ διάκινται ἀρνητικὰ ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία καὶ στοὺς ἱερεῖς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διδάσκουν στὰ παιδιά τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἀθεοφοβία τους. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ οἱ εὐσεβεῖς δάσκαλοι καὶ καθηγητές, οἱ ὁποῖοι πραγματικὰ μοχθοῦν καὶ στὸ σχολεῖο καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία νὰ διδάξουν στὰ παιδιά τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν εὐσέβεια, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτοὶ εἶναι λίγοι καὶ συχνὰ μπαίνουν στὸ περιθώριο ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους καθηγητές, ἐνῶ ἀπὸ τὰ παιδιά θεωροῦνται γραφικοί...

Τὰ παιδιά τώρα, τὰ ὁποῖα μεγαλώνουν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ποὺ συχνὰ μαθαίνουν νὰ τὴν περιφρονοῦν καὶ νὰ κοροϊδεύουν ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ Αὐτήν, σὲ τί ὠφελοῦνται, ὅταν ὑποχρεώνονται νὰ πᾶνε γιὰ λίγη ὥρα ἐκεῖ, νὰ πιᾶσουν κουβεντούλα μὲ τὸ διπλανό τους, πολλές φορές νὰ περιγελοῦν καὶ νὰ σατιρίζουν τὰ δρώμενα τῆς Θείας Λειτουργίας καί, πολὺ χειρότερα, νὰ μεταλαμβάνουν τὸ Χριστὸ χωρὶς νὰ ἔχουν προετοιμαστεῖ οὔτε στοιχειωδῶς ἢ καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνουν; Δὲν τὰ βλάπτει αὐτὸς ὁ ἐκκλησιασμός;

Ἄκόμα καὶ τὰ παιδιά ποὺ μαθαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τους τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ἐκκλησιάζονται καὶ κοινωνοῦν τακτικὰ δὲν νομίζω ὅτι ὠφελοῦνται ἀπὸ τὸ σχολικὸ ἐκκλησιασμὸ βλέποντας τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν ἀρνητικὴ στάση μικρῶν καὶ μεγάλων. Πολλὰ παιδάκια, ποὺ ξέρουν πῶς πρέπει νὰ στέκονται στὴν Ἐκκλησία γίνονται ἀντικείμενο κοροϊδίας ἀπὸ τοὺς συμμαθητές τους καὶ ἔρχονται σὲ δύσκολη θέση μὴ μπορῶντας νὰ αποφασίσουν ἂν θὰ σταθοῦν σωστὰ ἢ θὰ ἀρχίσουν νὰ συμπεριφέρονται ὅπως τὰ ἄλλα παιδιά γιὰ νὰ μὴν τὰ παραγκωνίζουν.

Μήπως ἦταν καλύτερο ἀντὶ νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸς ὁ ἐκκλησιασμός **νὰ καθιερωθεῖ ἡ ὥρα τοῦ ἱερέως στὸ σχολεῖο**, ὅπου οἱ κληρικοὶ κάθε ἐνορίας θὰ ἔχουν μιὰ συγκεκριμένη μέρα καὶ ὥρα ποὺ θὰ ἐπισκέπτονται τὰ σχολεῖα, μιὰ τάξη κάθε φορά, θὰ συνομιλοῦν μὲ τὰ παιδιά, θὰ ἀπαντοῦν στὶς ἐρωτήσεις τους, θὰ τὰ γνωρίζουν ἀπὸ κοντὰ καὶ ἐκεῖνα θὰ μαθαίνουν τί εἶναι ὁ ἱερέας;

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἄνθρωποι τὴν ἔχουμε ἀνάγκη. Ἄν ὅμως δὲν τὸ συνειδητοποιήσῃ αὐτὸ ὁ καθένας μας μόνος του δὲν νομίζω ὅτι μᾶς ὠφελεῖ νὰ μᾶς ὑποχρεώνει κανεὶς νὰ ἐκκλησιαζόμαστε ἢ νὰ ἀκολουθοῦμε τὶς ὁδηγίες Της. Ἄν νομίζουμε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνουμε εὐτυχισμένοι καὶ ὀλοκληρωμένοι ἄνθρωποι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ὑποχρεωνόμαστε νὰ τὴν πλησιάσουμε. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἀνοιχτὴ, ἀκόμα κι ἂν κανένας ἄνθρωπος δὲν θελήσῃ νὰ τὴν πλησιάσει!

Μαρίνα Διαμαντῆ

«ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΠΤΩΧΟΣ ΣΥΝΗΝΤΗΣΑΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΑΜΦΟΤΕΡΟΥΣ ΓΑΡ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ»

Είμαστε όλοι παιδιά του Θεού και αδέρφια μεταξύ μας. Συναντιώμαστε κάθε μέρα και προσπαθούμε να συνεργασθούμε και να συμπορευθούμε με τις όδηγίες της Εκκλησίας μας. Κάποιοι είναι πλούσιοι, άλλοι είναι φτωχότεροι και άλλοι φτωχοί. Αυτό δεν έχει πρωταρχική σημασία. Σημασία έχει ότι ανήκουμε όλοι στην Εκκλησία και γι' αυτό πρέπει να μοιραζόμαστε και τις χαρές και τα προβλήματα. Και κάποιοι έχουν προβλήματα επιβιώσεως άξεπέραστα...

Δεν μιλάμε για τους επαγγελματίες έπαϊτες, τους τεμπέληδες και τους “χαραιοφάνδες”, ούτε για κείνους που σπατάλησαν τους éαυτούς τους και τις περιουσίες τους και έμειναν στους δρόμους γιατί τους άρέσει η άλπτεία. Μιλάμε για τους αδελφούς μας που βρίσκονται, παρά τις προσπάθειές τους, σε πολύ δύσκολες οικονομικές συνθήκες, που τους συνθλίβουν.

Σ' αυτούς έχουμε χρέος να βρεθούμε δίπλα τους. Όσο μπορούμε. Ίδιαίτερος αυτές τις άγιες ήμέρες δεν πρέπει να ήσυχάσουμε αν δεν έξασφαλίσουμε πασχαλινές συνθήκες και για τους αδελφούς μας, που είναι μὲν φτωχοί στα χρήματα αλλά στην άξία και στις άρέτες πολλές φορές μᾶς ξεπερνούν.

Ό π. Φίλιππος, ως Πρόεδρος του Ε.Φ.Τ., πρωτοστατεί στην ωραία αυτή αδελφική συνάντηση πλούσιου και φτωχού και συγκεντρώνει με το έκλεκτό του έπιτελείο τα προϊόντα της άγάπης μας, τα χρήματα που θα προσφέρουμε, για το Πασχαλινό Τραπέζι και τις Λαμπριάτικες ήμέρες τών αδελφών μας, που, μετά τον Θεό, μόνο έμᾶς έχουν παρηγοριά τους.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ

Με πρωτοστάτη τόν Άγιο Νικόλαο τα έργα του Ναού του έχουν ολοκληρωθεί σε μεγάλο βαθμό. Μπορεί το πρώτο πάτωμα του ίκριώματος να έμποδίζει στους πολλούς τή θέα τών έκτελεσθέντων έργων, έργων ύποδομής και έξωραϊσμού, όμως είναι άλήθεια ότι έχουμε μείνει έκοσμητικοί με το έπιτελεσθέν αποτέλεσμα, γιατί είναι δυσανάλογο σε χρήματα έν σχέση με τα έσοδα του Ναού αλλά και άπίστευτο για το σύντομο χρονικό διάστημα, που άπαιτήθηκε.

Δεν έχει συμπληρωθεί άκόμη τριετία και **έγινε** νέα έντοιχισμένη ήλεκτρική έγκατάσταση, που άπλώνεται μέχρι και τόν τρούλλο του Ναού, **έγινε** όλοσχερής άντικατάσταση της στέγης, **τοποθετίθηκαν** 15 έλκυστήρες σπριζεως, **έπουλώθηκαν** 1300 μέτρα έσωτερικών και έξωτερικών ρηγματώσεων, **έγκαταστάθηκε** ψύξη-θέρμανση με φυσικό άεριο, **άντικαταστάθηκαν** τα 12 μεταλλικά παράθυρα του τρούλλου (δύο από τα όποια έγιναν ήλεκτρικά), **έγινε** έξωτερική μόνωση και βαφή του Ναού, **εύπρεπίσθηκε** ό Πρόναος με άποκατάσταση τών τοιχογραφιών του και τοποθέτηση νέων όρειχάλκινων φαναριών, **δημιουργήθηκαν** δύο νέα

γραφεία με αποκατάσταση τῶν τοιχογραφιῶν, ξύλινη ἐπένδυση καὶ ἐξοπλισμό, **διαμορφώθηκε** καὶ ἐξοπλίσθηκε Ἀρχονταρίκι, **ἔγιναν** νέα ἐπιχρίσματα καὶ βαφὴ τοῦ Ἱ. Βήματος καὶ νέες ὀρειχάλκινες ἀπλῆκες σ' αὐτό. Ἀπὸ τὰ μέσα Δεκεμβρίου ἔχει ἀρχίσει ἡ ἀποκατάσταση τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ τρούλλου, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὀλοσχερῶς σχεδὸν καταστραφεῖ λόγῳ τῶν βρόχινων ὑδάτων καὶ τῆς κακῆς στερεωτικῆς ὕλης ποῦ χρησιμοποιοῦντο. Μέχρι σήμερα ἡ ἀποκατάσταση ἔχει φθάσει στὴ βάση τοῦ τρούλλου ἀφοῦ ὀλοκληρώθηκε ὁ Παντοκράτορας, οἱ ζῶνες τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν Προφητῶν καὶ ἀπομένουν οἱ Εὐαγγελισταί. Στὰ ἔργα αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ πάμπολλα πολύτιμα ἱερὰ σκεύη, ἄμφια Ἁγ. Τραπεζῆς καὶ λοιπὸς ἐξοπλισμός, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ διαμόρφωση τοῦ προαυλίου χώρου καὶ ἡ δημιουργία ἐξαιρετοῦ κήπου μὲ νέα δένδρα καὶ φυτά. Προχωροῦμε μὲ τὴν συνέχιση τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν τοιχογραφιῶν, ἡ ὁποία θὰ ἐπεκταθῆ σὲ ὅλες τὶς ἐπιφάνειες τοῦ Ναοῦ μας. Ἔχουμε συγκεντρώσει ἄφθονο φωτογραφικὸ ὑλικὸ καὶ προσεχῶς θὰ ἐκδοθῆ ἰδιαίτερο τεῦχος ἀφιερῶμένο ἀποκλειστικὰ στὰ ἔργα ἀνακαινίσεως τοῦ ναοῦ μας μὲ περισσότερες λεπτομέρειες.

Ἡ ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Εμιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωτῆ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11³⁰** ἕως τὶς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἔστια (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ θέμα **« Ἀπλῶς θρησκευόμενοι ἢ ψυχικὰ ἰσορροπημένοι; »**.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): **6⁰⁰ - 7⁰⁰** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, μὲ θέμα **« Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴ χειραγώγηση τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας**

Σειρά». Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος γίνεται παράλληλα μὲ συζήτηση.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεῖ κάθε **ΤΡΙΤΗ 7⁰⁰ - 8⁰⁰** μ.μ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: **« Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ ἁγία ζωή »**.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ἱ. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθῆνα - Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

κ. Εὐαγγελία Κοντάκη,
Πνευμονολόγος, Ἐπιμελήτρια Α'
εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς τῆς Γεωργίου.